Mizah

Rahat etmek istiyen her kadının beklediği:

Yatak ve yasdık!

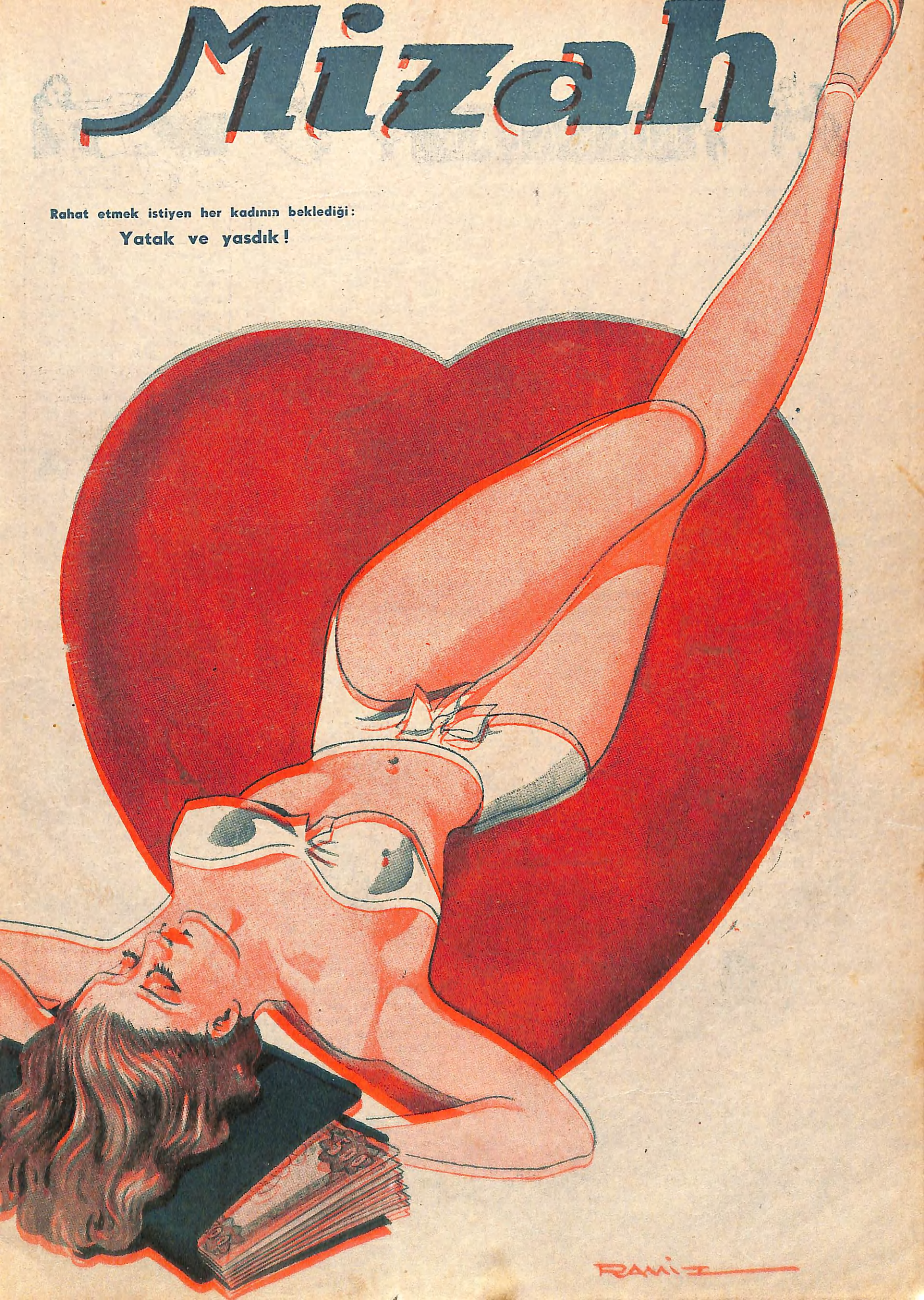

FIKRALAR

Zevk meselesi

Delikanlı, plâjda bembeyaz dolaşan bir kıza rastladı:

— Yumurtadan yeni çıkmış bir civcive benziyorsunuz, dedi. Henüz daha yanmamışsınız.

Kız kaşlarını çattı ve:

— Size ne? diye tersledi:

Delikanlı pişkindi:

— Kızarmış piliçleri daha çok severim de ondan .

Pardon

Üsküdar Tramvay Müdürü Zühtü Çubukçuoğlu, vazifesine çok dikkatli bir zattır. Sık sık tramvaylara biner, biletçilerin müşterilere karşı davrandıkları tavrı, vatmanların hızlı gidip gitmediklerini kontrol eder.

Geçen günü gene böyle bir teftişe çıkmış, Bağlarbaşından tramvaya binmişti. Müthiş bir kalabalık vardı. Biletçi arka tarafta bir müşteriyle münakaşa ediyordu. Ne olduğunu anlamak için yanlarına sokulmak istedi. Kalabalığı hafifçe yardı, tam adımını attığı anda bir feryat koptu:

— Vay! Aman, aman, aman!

Bir yolcunun ayağına bastığını anladı, feryadı koparana döndü, çok nazik bir tavırla:

— Pardon...

Dedi. Şivesinden Ermeni olduğu anlaşılan yolcunun, pek fena halde canı yanmış olacak ki:

— Ne pardonu be! dedi. Sankim o dediğin nasır ilâcıdır!

Hortlak

Kemal Salih Sel, bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Orada yaşlandıkça süslenmesini arttıran ve on sekizinde bir kız gibi giyinen tanıdığı bir kadına rastladı. Bahis, ruhtan, melekten, şeytandan açılmıştı. Bir aralık kadın Kemal Salih Sel'e sordu:

— Hortlağa inanır mısınız, efendim?

Kemal Salih Sel gülümseyerek cevap verdi:

— İnanırdım ama, dedi, hortlakların konuştuklarını hiç bilmezdim...

Nazik misafir

Âlim olur da dalgın olmaz olur mu? Bizim Prof. Ebulûlâ da dalgınlık hikâyeleriyle meşhurdur. İşte onlardan biri:

Bir akşam yorgun argın evine gelmiş, anahtarı unuttuğunu görerek kapıyı çalmıştı. Evdeki hizmetçi, efendisinin kapıyı anahtarla açıp girdiğini bildiği için gelenin bir yabancı olduğunu zannederek:

— Kim o? diye sordu.

— Profesör Ebulûlâ...

Hizmetçi kapıyı açmadan içeriden seslendi:

— Profesör evde yok, efendim.

O zaman Ebulûlâ cevap verdi:

— Pekâlâ, yarın gelirim.

Maşallah!

İstanbul Gazeteciler Cemiyetine on iki yaşlarında bir erkek çocuk geldi:

— Bana piyangodan bir kitap çıkmış, dedi. Onun yerine bir paket cigara alabilir miyim?

Cemiyetin doktoru olan değerli dahiliye mütehassısı Ali Mazhar Pamir şaşırmıştı:

— Sen bu yaşta cigara mı içiyorsun, oğlum? diye sordu.

Çocuk:

— Hayır, diye cevap verdi. Ben içmiyorum ama, nişanlım içiyor...

Kısa tesadüfler

Heykeltraş Kenan, Beyoğlu caddesinde hızlı hızlı giderken, birdenbire bir kadınla karşılaştı. Az kalsın çarpışıyorlardı. Yol vermek için sağa çekildi. Fakat ayni anda kadın da o tarafa çekilmişti. Bunun üzerine, bir sağa, bir sola gidip gelmeğe başladı ve bu, dakikalarca devam etti. Nihayet, bu müşkül durumdan kurtuldular.

O zaman heykeltraş Kenan şapkasını çıkararak selâm verdi ve gülümseyerek:

— Bu tesadüfe çok memnun oldum, efendim, dedi. Sizinle çok iyi vakit geçirdik...

İş saati

Hüseyin Rıfatın memur olduğu devirlerdeydi. Bir gün sabah kahvaltısından sonra, bacaklarını masanın üzerine uzatmış, gazetesini açmış, okurken uyuya kalmıştı.

Saat dokuza geliyordu. Karısı telâşlanarak dürtüp uyandırdı:

— Yahu, kalk! dedi. Bugün daireye gitmiyor musun?

Hüseyin Rıfat yerinden sıçradı:

— Ay! Ben evde miyim? dedi. Kendimi dairede işe başlamış saniyordum da, onun için uykuya dalmışım!.

Teselli

Kadınların müsrifliğinden bahsolunuyor, kocalarının paralarını nasıl har vurup harman savurdukları anlatılıyordu.

Mecliste bulunanlardan biri o zamana kadar hiç konuşmamıştı. Nihayet:

— Benim karımdan şikâyetim yok, dedi.

— Çok mu muktesit?

— Onu bilmem amma, karım eline geçen parayı kendi istediklerine harcadığı için evde radyo gürültüsü, havagazı belâsı, terkos patlaması gibi, modern hayatın dertlerinden uzak bulunuyoruz.

Şeytan!

Hayatın bu günkü şartları karşısında karı — koca artık yeni elbise yaptırmamağa karar vermilşerdi. Fakat, bir akşam kocası eve gelip de karısının arkasında ipekli bir rop görünce şaşırdı:

— Hani masraf etmemeğe karar vermiştin?. diye lâkırdıya başladığı zaman kadın özür diledi:

— Ne yapayım, kocacığım elbiseyi sadece tecrübe ediyordum. Şeytan kandırdı, aldım.

Adam büsbütün kızmıştı:

— Peki ama, şeytana: «Çekil karşımdan!» diye bağırmadın mı?.

— Bağırdım ama, bu sefer şeytan karşımdan çekilip arkama geçti ve: «Bu elbise sana arkadan daha iyi yakışıyor!» dedi.

Böylesi dostlar başına!

Uzun müddet görüşmemişlerdi. Yolda karşılaştılar. Bir tanesi:

— Nasılsın bakalım, Müjgân, dedi. Ben görmiyeli evlenmişsin. Kocanla aran nasıl?

Müjgân böbürlenerek:

— Gayet iyi, dedi.

Öteki kadın hayret etti:

— Ya? Halbuki aranızda geçimsizlik çıkmış diyorlardı.

— Ne münasebet! Kocamla gayet iyi geçiniyoruz. Ne o benim dediğimi dinliyor, ne ben onun. Bu cihetten yana aramızda hiç bir ihtilâf yok...

Sözün gelişi

Hikmet Feridun, Holivuttan gönderdiği bir mektupta, studyolarda neler gördüğünü, artistlerin nasıl yaşadıklarını anlatıyordu:

— «Artistler hiç de gıpta edilecek insanlar değildir. O kadar meşguldürler ki tasavvur edemezsiniz. Onlara rahat - huzur yoktur. Meselâ, Linda Darnell evlendiği gün, nikâh merasiminden bir iki saat sonra «Her Kadının Bildiği Şey» e başlamıştır.»

SAYI: 51 CİLT: 2 Fiatı 25 Kuruştur 27 HAZİRAN 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

İnsanlığını Yapanlar !..

o

Bektaşi, dehşetli yorgunmuş. Dik bir yokuşun başına geldiği zaman büsbütün dama demiş. Yokuşu çıkmasına imkân yok. Olduğu yere çökmüş. Bir aralık çıngırak sesleri duymuş, bir de ne görsün: Koca bir kervan gelmiyor mu? Hemen yanlarına yaklaşmış:

— Erenler, demiş. Serde ihtiyarlık olduğu gibi yorgunluk da var. Bana bir hayvan lûtfedin de hiç olmazsa şu yokuşu çıkayım.

Bektaşiyi eşeklerden birinin üzerine bindirmişler. Yokuş bitince baba erenler yere inmiş, minnet içinde eşeğin yüzünü gözünü öpmeğe başlamış. Bunu görenler:

— Yahu, demişler. Hayvanı ne öpüyorsun. Eşek o, anlar mı?

Bektaşi:

— Yoo; demiş. Ben, insanlığımı yapayım da, o ister anlasın, ister anlamasın!

Temerrüd siyasetinde ısrar eden Rusya'yı yola getirmek için, Müttefiklerin sarfettikleri gayreti görenler şaşırıp kalıyorlar:

— Canım, diyorlar. Hiç. Rusyaya böyle muamele yapılır mı? Gene nota vermişler. Hiç Rusya'nın her hangi bir nota ile doğru dürüst bir hareket takibine başladığını gören olmuş mudur? Bu ne mene iştir?!.

Böyle düşünenler, bir bakıma haklı görünüyorlar amma, bektaşinin ciltler dolduracak kadar hakîmane sözlerini hatırlarına bir türlü getirmiyorlar. Bunda şaşılacak hiç bir nokta yoktur. Amerikalılarla İngilizler, Ruslara insanlıklarını gösteriyorlar, anlayıp anlamamak da onların bileceği iştir!.

Mizahçı

HİÇ ESKİMİYEN ESKİ BİR ÂDETİMİZ

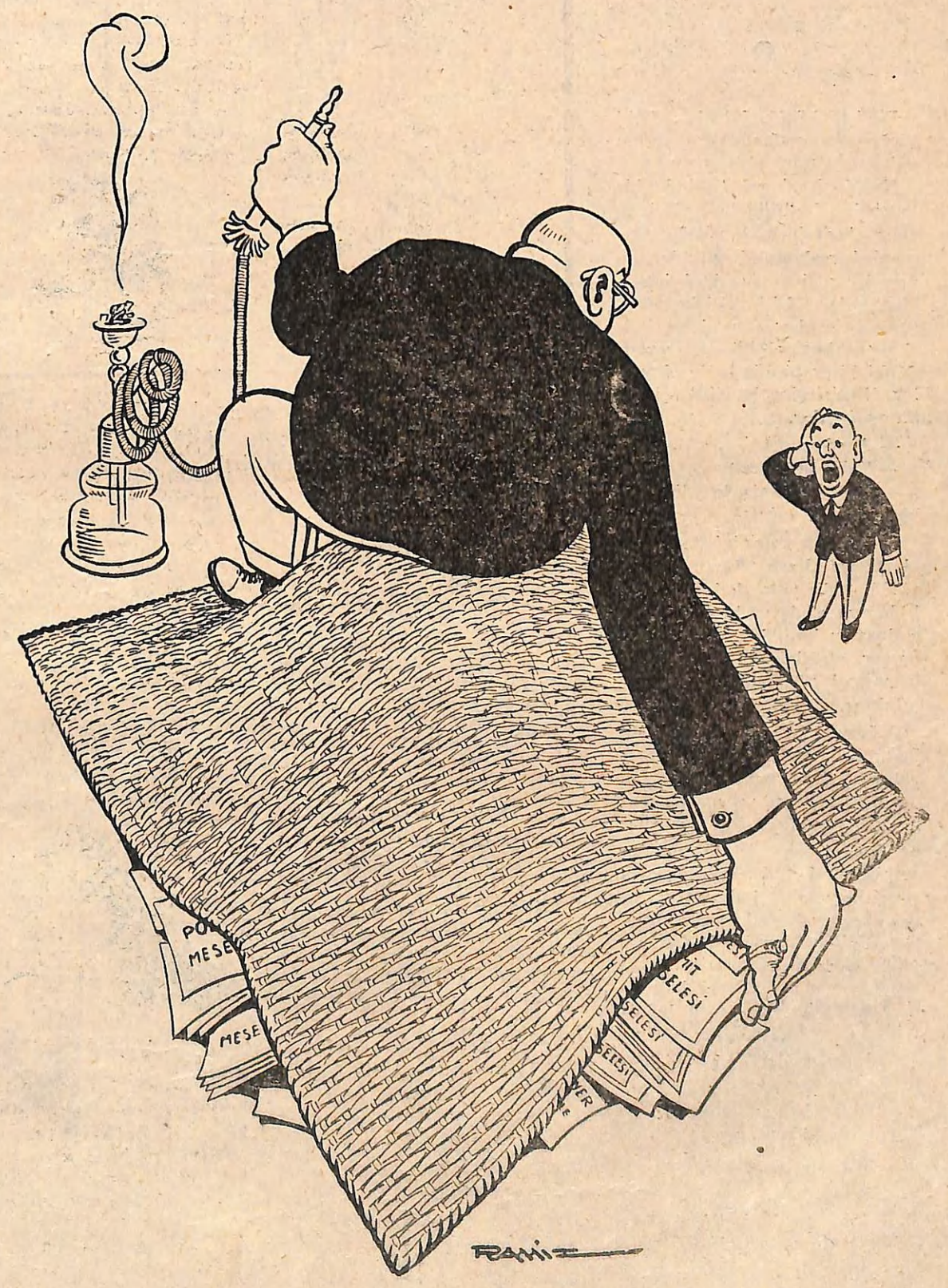

— *Hasır neden böyle kabardı?*

— *Bugünlerde altına çok şey girdi de ondan!*

ZURNADA PEŞREV

Benden de Bir Kaside...

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

o

Denizin küçük dalgaları, ilâhi bir müzik nağmesiyle rıhtımı yalayor: Şipir, şıpır, şipır...

Nadide halıların üzerinde bir kelebek hafifliğiyle yürüyen genç kadınların bir çoğu, Osmanlı hanedanına bağlılıklarının neşesi, sevinci, cezbesi içinde yüzüyorlar. Kelli, felli beyefendiler, Damad-ı hazret-i şehriyarî olacaklarmış gibi sırıtıyorlar. Sanki birer pişmiş kelle olmuşlar. Birbirlerine kandilli selâmlar veriyorlar.

— A, efem.

— Tabiî arslanım!.

— Ben, bendeniz, ben hâkipâyiniz...

Salon kapısının iki tarafında el pençe divan duran katran yüzlü, redingotlu, kalın dudaklı harem ağaları birer heykeli andırıyor; kımıldamıyor, konuşmuyor, etraflarında olan bitenle meşgul görünmüyorlar.. Yere çakılmış gibi bir halleri var.

Boğazın masmavi suları, ilâhî bir müzik nağmesiyle rıhtımı yalayor: Şipır, şıpır, şipir...

Sık ağaçlariyle bir koruyu andıran bahçenin koyu gölgelerine, üstleri ipek örtülü masalar serpiştirilmiş. Manolya ağaçlarının kümelendiği duvar dibinde bir saz heyeti göze çarpıyor. Udînin mızrabı, kemanînin yayı, tanburînin tırnağı hazır, Gözler kapıda. Verilecek ilk emri, yapılacak ilk işareti bekliyorlar.

Açık pencerelerden kesik cümleler işitiliyor:

— Civan baht-ı saltanat...

— Serdar-ı ekrem..

— Şehzade hazretleri..

— Velinimet...

— Şevketlû, kudretlû, devletlû, heybetlû efendimiz..

— Zillûllâh...

— Hakirleri, kemterleri...

İri kavuklu, sarı çizmeli, çedik pabuçlu, mintanlı, çepkenli, kuşaklı, pos bıyıklı, yeniçeri kıyafetli iri yarı kimseler bahçe kapısının yanında saf tutmuşlar. Ellerinde acayip zilli maşalar, yanlarında gergin derili kösler var. Belli ki: Bunlar mehter.

Boğazın serin rüzgârı çam dallarını, gül ağaçlarını okşuyor. Ve masmavi dalgalar, rıhtımda eşsiz, duyulmamış, görülmemiş, nazirsiz bir âhenk yaratmakta berdevam: Şıpır: şıpır, şıpır...

Ruhları gaşyeden, gözleri yaşartan tekbir, tehliller arasında tiz perdeden bir ses yükseliyor:

— Es sultan!..

Bir şakırtı.. Camlar titriyor. Boğaz sularının üzerine birer papatya gibi serpilmiş olan martılar ürküyor, göklere doğru kanat açıyorlar.

Mehter başı küçük bir işaret yapıyor: Bir zambırtı. Arkasından dik, korkunç, heybetli bir erkek korosu ortalığı inletiyor:

«Osmanlılarız şan alırız..»

Salonda büyük, parlak, bînazir, şatafatlı, cafcaflı bir merasim başlıyor: İri göbekli, kalın enseli, sinek kaydı traşlı, tek, çift gözlüklü, gözlüksüz, kelli felli zevat-ı kiram huzura dahil oldukça rükûa varıyorlar, yerden yedi kere selâm vererek sultanın ayak ucuna, yumuşak halının üzerine kapanıyorlar; en mukaddes, en muhterem, en erişilmez bir pâye olan eteği, incinmesinden korkarlarmış gibi titrek parmaklariyle tutuyorlar, dudaklarını hafifçe değdiriyor ve öpüyorlar. Bu iş bitince, ayağa kalkıyorlar, sanki namazdaymışlar gibi el pençe divan duruyorlar, gözlerini halının muayyen bir noktasına dikerek susuyor ve bekliyorlar. Çünkü: bir başka kul da gelecek ve aynı vazifeyi, ayni mukaddes ve ulvî vazifeyi yapacak. İnsanlığından tecerrüt edecek, arzı ubudiyetin engin semâlarında uçacak, kulluğun emsalsiz bahçesine girecek, alçalacak ve bahtiyar olacak. Az, buz şey mi bu? Es sultanın eteği...

Bu muazzam, bu mutantan etek öpme merasimi, kızıl sultan Abdülhamit, ateh getirmiş Sultan Mehmet Reşat, hain padişah Vahdettin zamanında yapılmamıştır. Bu mesarim, 1947 senesi Haziranında, muhtemelen Türkiye Cumhuriyeti uyruğu bulunan bir zatın, Boğaziçindeki yalısında, matrut padişah sülâlesinden Neslişah sultan hazretleri için tertip edilmiştir.

Yalnız, eksik kalan tarafı, sultan hazretlerine bir de kaside sunulmamasıdır. Bu yazıyı, o kasidenin yerine lûtfen kabul buyururlarsa, ben bendeniz, ben kemterleri de kulluk vazifemle birlikte bahtiyarlık fezalarında lem'a nisar olurum!.

Devriâlem uçağiyle şehrimize gelen Amerika'nın (San Fransisko) şehri belediye reisi (Mayor Roger Lapham) ın imzalı karikatürü

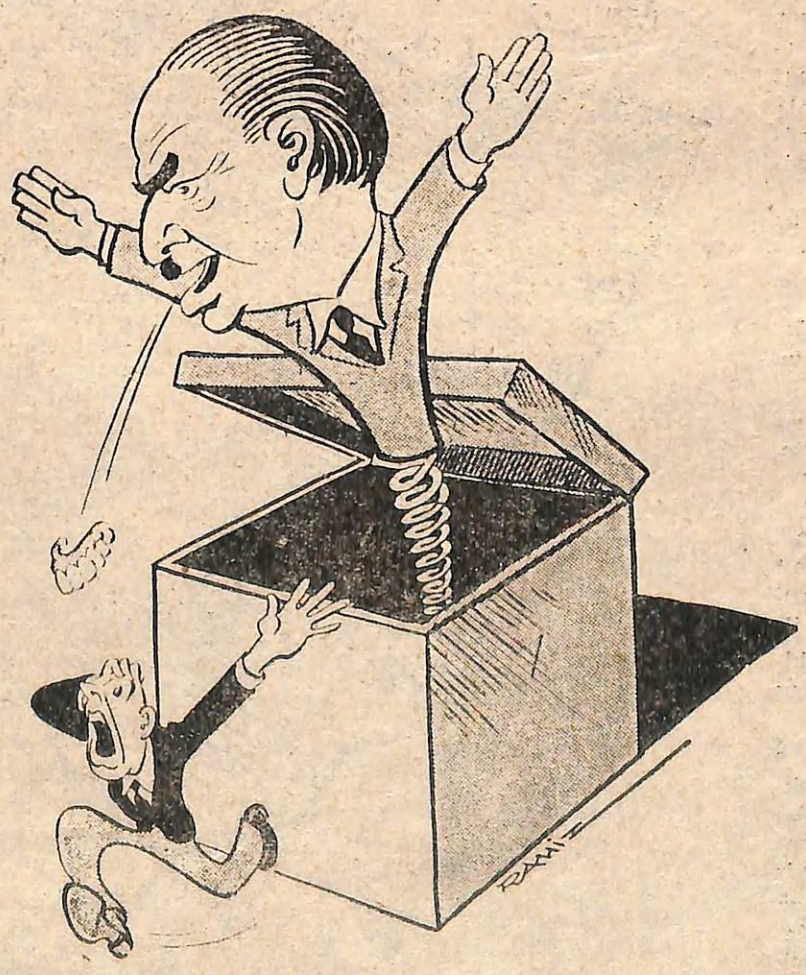

D. P. li Milletvekili Senihi Yürüten'in beyanatından:
S. Y. — Açtırmayın kutuyu!.....

ÜMİTLİLER NÖBETTE

— Allah sabır versin, otobüs mü bekliyorsunuz?

— Hayır, tetkik seyahati için sıra bekliyoruz!

Bir hadise var...

Deli Ozan

Geçmişti bu söz dün gece yârân arasında:
«Bir hâdise var cân ile cânân arasında.»
Sen cân ile cânânı bırak bir yana şimdi,
Dâvâya bak Âlî ile Ken'ân arasında!
Bir hâdise, beş hâdiseden bahsedilir mi?
Bin hâdise var belki şu buhrân arasında.
Mâzîdeki dünyâyı düşün, hâle kıyâs et;
Gör farkı gülistanla bedestân arasında.
Mânend-i mezâd artırıp eksilmeye döndü
Dünyâ evi bir hayli bezirgân arasında.
Bir Londra, bir Moskova sâhib çıkar ammâ
Nevyork alacak bâ tapu ihvân arasında!
Azmetti cihan halkı demokratlığa doğru,
Düştük yola bizler de bu kervân arasında;
Kanunlarımız var sanırım anti - demokrat,
Tashihine yok meyleden erkân arasında.
Bir yanda gelir vergisi, bir yanda gelirsiz;
Bir râbıta bul derd ile dermân arasında!
Yok şüphe ki yoldan yana oldukça fakîriz,
Yoktur karadan yol iki meydân arasında;
Mersinden Alâiyeye güçtür gemi bulmak,
Etsek de sefer bir nice ummân arasında;
Ammâ ki navâ yollarımız hayli mükemmel,
Seyrân ederiz Vân ile İrân arasında!
Herkes iki dünyâyı bir ettikçe benim de
Ömrüm geçiyor Göksu - Emirgân arasında.

— Kok kömürü de kırk beş liraya çıkmış...

— Tabiî, ateş pahasına olmak her şeyden çok kömüre yaraşır!.

Apandisit

Doktora telefon etti :

— Aman, doktor bey, dedi. Çabuk gelin! Karımın apandisiti tuttu.

Doktor bu adamı tanıyordu:

— Allah Allah! diye hayret etti. Karınızı bundan iki ay evvel apandisitten ameliyat etmiştik. Bir insanda iki kere apandisit olur mu?

Alay etmek sırası bu sefer ötekine gelmişti:

— Bir insanda iki kere apandisit olmaz amma, bir insan iki kere evlenemez mi, doktorcuğum?

Tehlike işareti

Lokanta sahibi, garsona sordu:

— Demin şu köşedeki masaya bir müşteri gelmişti. Yemek yemeden kalktı gitti. Niçin?

Garson dudak büktü:

— Bilmem vallahi, dedi. Benden biftek istemişti. «Biraz beklıyeceksiniz, yarım saate kadar ancak hazır olur» dedim ve mutfağa gittim. İçeride, görmeden, köpeğin kuyruğuna bastım. Hayvan acı acı bir bağırdı. Dönüp geldiğim zaman baktım: Adam şapkasını almış kaçıyor...

Ölüm tehdidi

Osmanlı padişahlarından biri, cariyelerinden birinin öleceğini haber verdiği için müneccimbaşıya kızmıştı. Cariye hakikaten müneccimbaşının söylediği tarihte ölmüştü. Padişah bu adamı idam etmek istiyordu. Hemen huzuruna çağırarak:

— Mademki her şeyi biliyorsun, dedi. Söyle bakalım: Sen ne zaman öleceksin?

Müneccimbaşı, kendisini beklemekte olan âkıbeti sezmişti:

— Sizden üç gün önce, sultanım diye cevap verdi ve kelleyi kurtardı.

— Nasıl pantalon eldiven gibi geldi değil mi?

— Evet, boks eldiveni gibi!.

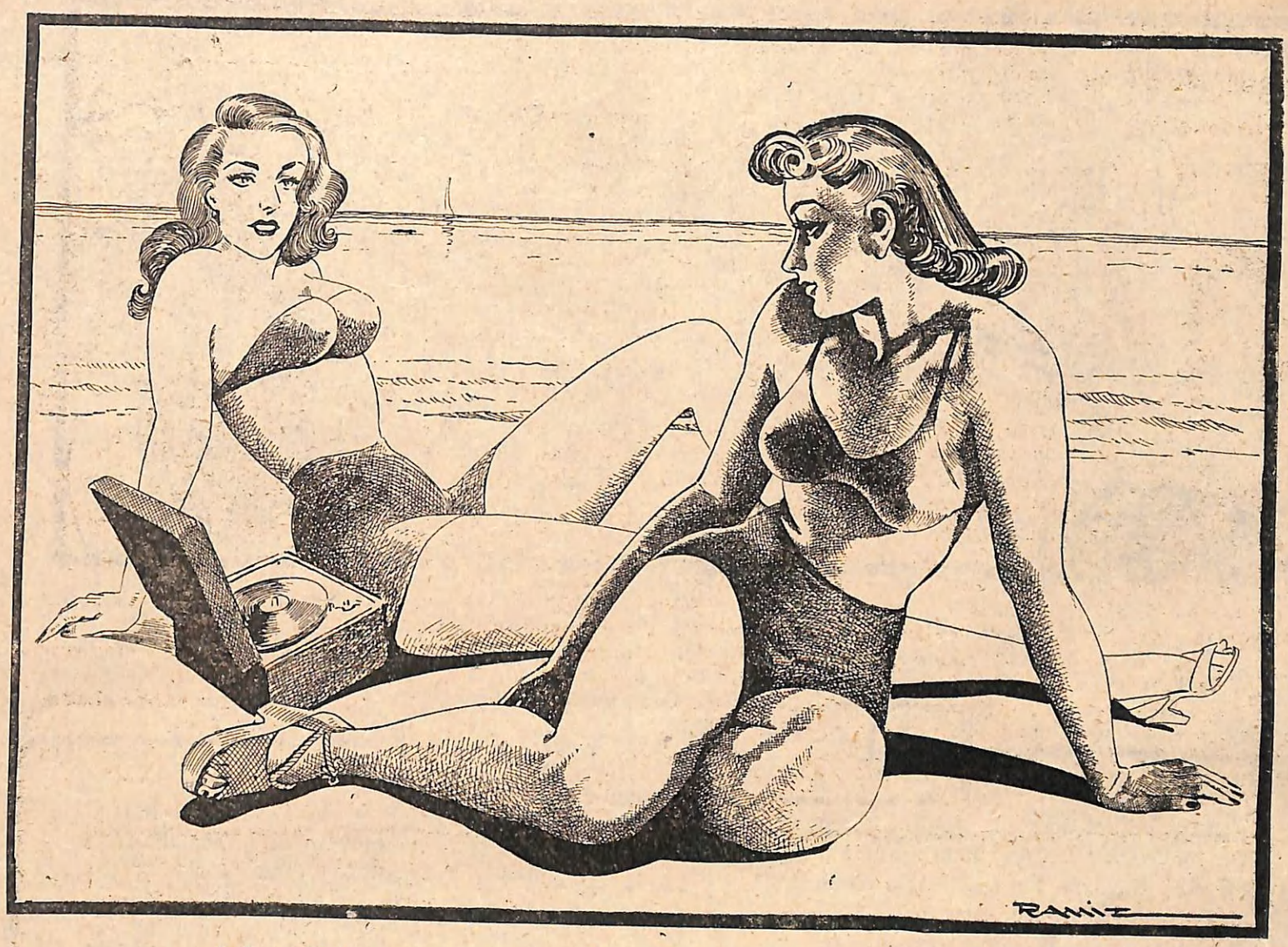

Ankara Valisi, gürültü ediyor diye Demokrat Partinin hoparlörünü kaldırttı..

— İstermisin gramofon çalıyoruz diye bizi de Demokrat zannedip sustursunlar..
— Ne münasebet, bizim Halkçı olduğumuz meydanda değil mi?

YALANCI PEHLİVANLAR

— Niçin yağlanıyor, güneş için mi?

— Kimbilir belki de güreş içindir!

Şarkı

"Hasan Âli Yücel'e"

İdbâr oku bir gün ciğerinden seni vursun
Elbet Hasan Âli gibi gamdîde olursun!
İşler saatin bir gece birdenbire dursun
Elbet Hasan Âli gibi gamdîde olursun!

o

Ken'an Öner'in fartası yok şimdi cihandan
Savlet ediyor, gürz vuruyor hasmına candan.
Nâdim olarak sen dahi gelmezsen amandan
Elbet Hasan Âli gibi gamdîde olursun!

ŞEVKETULLAH ÇELEBİ

Arife tarif ne hacet!

Monoloğ — Bir kadının kocasiyle muhaveresi.

Bütçe — Parayı harcamadan önce tasasını çekme usulü.

Dedikodu — Başkasının «dediğine» kendiliğinden on mislini «koymak».

Zengin — Bir dükkâna girdiği zaman «Daha ucuzu yok mu?» demekten çekinmiyen adam.

Kış — Yazın şikâyet ettiğimiz sıcaklığı evimizin içinde kendiliğimizden temin etmeye çalıştığımız mevsim.

Vicdan — Dinlediğimiz tek dost sözü.

Soğukkanlılık — Kıyameti koparmak yerine hırsından kendi saçlarını koparmak.

Sayın okuyucularımız,
(MİZAH) gelecek sayıda birinci senesini tamamlıyor.
İkinci senemizin ve üçüncü cildimizin başlangıcı olanelli üçüncü sayıda siz, kadirbilir okuyucularına daha güzel ve daha olgun bir şekilde çıkmak için hazırlanmakta olduğunu müjdeleriz.

ÜMİTLİLER NÖBETTE

— Allah sabır versin, otobüs mü bekliyorsunuz?
— Hayır, tetkik seyahati için sıra bekliyoruz!

Bir hadise var...

Deli Ozan

Geçmişti bu söz dün gece yârân arasında:
«Bir hâdise var cân ile cânân arasında.»
Sen cân ile cânânı bırak bir yana şimdi,
Dâvâya bak Âlî ile Ken'ân arasında!
Bir hâdise, beş hâdiseden bahsedilir mi?
Bin hâdise var belki şu buhrân arasında.
Mâzîdeki dünyâyı düşün, hâle kıyâs et;
Gör farkı gülistanla bedestân arasında.
Mânend-i mezâd artırıp eksilmeye döndü
Dünyâ evi bir hayli bezirgân arasında.
Bir Londra, bir Moskova sâhib çıkar ammâ
Nevyork alacak bâ tapu ihvân arasında!
Azmetti cihan halkı demokratlığa doğru,
Düştük yola bizler de bu kervân arasında;
Kanunlarımız var sanırım anti - demokrat,
Tashîhine yok meyleden erkân arasında.
Bir yanda gelir vergisi, bir yanda gelirsiz;
Bir râbıta bul derd ile dermân arasında!
Yok şüphe ki yoldan yana oldukça fakîriz,
Yoktur karadan yol iki meydân arasında;
Mersinden Alâiyeye güçtür gemi bulmak,
Etsek de sefer bir nice ummân arasında;
Ammâ ki havâ yollarımız hayli mükemmel,
Seyrân ederiz Vân ile İrân arasında!
Herkes iki dünyâyı bir ettikçe benim de
Ömrüm geçiyor Göksu - Emirgân arasında.

— Kok kömürü de kırk beş liraya çıkmış...
— Tabii, ateş pahasına olmak her şeyden çok kömüre yaraşır!.

Apandisit

Doktora telefon etti :

— Aman, doktor bey, dedi. Çabuk gelin! Karımın apandisiti tuttu.

Doktor bu adamı tanıyordu:

— Allah Allah! diye hayret etti. Karınızı bundan iki ay evvel apandisitten ameliyat etmiştik. Bir insanda iki kere apandisit olur mu?

Alay etmek sırası bu sefer ötekine gelmişti:

— Bir insanda iki kere apandisit olmaz amma, bir insan iki kere evlenemez mi, doktorcuğum?

Tehlike işareti

Lokanta sahibi, garsona sordu:

— Demin şu köşedeki masaya bir müşteri gelmişti. Yemek yemeden kalktı gitti. Niçin?

Garson dudak büktü:

— Bilmem vallahi, dedi. Benden biftek istemişti. «Biraz bekliyeceksiniz, yarım saate kadar ancak hazır olur» dedim ve mutfağa gittim. İçeride, görmeden, köpeğin kuyruğuna bastım. Hayvan acı acı bir bağırdı. Dönüp geldiğim zaman baktım: Adam şapkasını almış kaçıyor...

Ölüm tehdidi

Osmanlı padişahlarından biri, cariyelerinden birinin öleceğini haber verdiği için müneccimbaşıya kızmıştı. Cariye hakikaten müneccimbaşının söylediği tarihte ölmüştü. Padişah bu adamı idam etmek istiyordu. Hemen huzuruna çağırarak:

— Mademki her şeyi biliyorsun, dedi. Söyle bakalım: Sen ne zaman öleceksin?

Müneccimbaşı, kendisini beklemekte olan âkıbeti sezmişti:

— Sizden üç gün önce, sultanım diye cevap verdi ve kelleyi kurtardı.

— Nasıl pantalon eldiven gibi geldi değil mi?
— Evet, boks eldiveni gibi!.

İstibdat, Meşrutiyet, Cumhuriyet devrinin hânendeleri

Yazan: Sermet Muhtar Alus

II

SAFİYE AYLA

Bugünlerde, Taksim meydanında bir gazinodayız. Vakitlerden gece, 11 suları. Gazino'nun içi her tabakadan, erkekli, kadınlı müşterilerle hıncahınç. Bayan Safiye o eşsiz, billûr gibi pürüzsüz sesiyle, bülbülle yarışa çıkmışvarî şakrayıp duruyordu:

Ne gelen var, ne haber, gün uzun, yollar uzak
Bekledim kaç geceler böyle içim sızlıyarak

Şarkıyı bitirdi. Yağan çılgınca alkışlar, (Yaşşa!) lar, (nur ol) lardan sonra etrafta, biricik solisti göklere çıkaran fısıltılar birbirine karışıyordu. Yakınlarımdan not ettim. Buyurun:

«Kırçıl bıyıklı, tıknaz, görmüş geçirmişlerden olduğu şüphesiz bir zat:»

— Bu yaşa geldim, böyle hazin sada, üslûpla okuyuş taifeyi nisadan ferdi vahidde görmedim. Bir vaktin Nasib hanımı, Topal Sıdıka hanımı, Ayvansaraylı Andelibi, Gülistanı solda sıfır kalır!...

«Yanındaki sandalyede, sarıya boyalı saçlarına nohudî krep döşin sarmış, bej rengi mantolu, geçkin, her halde bu zatın haremi olacak hatun:»

— Allah için sesinin tesirliğine, muhrikliğine uyar yoktur; emsallerinin hepsinden üstündür. (İçim sızlıyarak) derken bütün içleri de sızım sızım sızlatıyor.

— «Kocası, yalvarır gibi:» Allasen inadı bırak, iki üç tek parlatayım!

— «Karısı:» Rakı mı içecek-sin? Vallahi olmaz. Hekimler: (Katresini ağzına koyma) demediler mi? Tansiyonun da var, ayol!

— «Beyin (valide) diye hitap ettiği, kaynanası olduğu besbelli büyük hanım:» Şimdiki şarkıların güftesi insanı hiç sarmıyor. Tıpkı lâf eder gibi. Nerede o eski (Ahteri) ler, (Muyu julidem) ler. Şarkı dediğin lûgatli mugatli olur, mânası anlaşılmaz.

— «Pabuç kaş, kemer burun, pos bıyık, yüzde yüz kuyumcu çarşılı bir ahbar:» Hey Asfas, ne de kıyağın kıyağı hirtlaklar yaratıorsun. «Garsona sesleniş:» Evlât, irakı getir, daa meze de getir. Taratorun, bol sarmısaklı cacığın yoktur?

— «Dudağının üstü delikanlılar gibi tüylü, burnunun üzerinde leblebi kadar et benli madaması:» Kavuu!. Koca işşeyi silip süpürmüşsün. Boyacı küpüdür? Tavus kuyruklarını mı ortaya sereceksin?

— «Alâ Duglas bıyıklı bir bay:» Bu melânkolik, monoton şanlara tahammül edemiyeceğim Samoş. En demode slov fokstrotlar bin kere müreccahtır. Ne diye buraya geldik? Haydi Paviyona gidelim!

— «Bayan Samoş:» Olrayt; kalk, hemen şimdi!.

Kadın = Deniz

— Denize kadın daha çok yaraşıyor..

— Tabii dalgada, ve boğuntuda meslektaşız da ondan!.

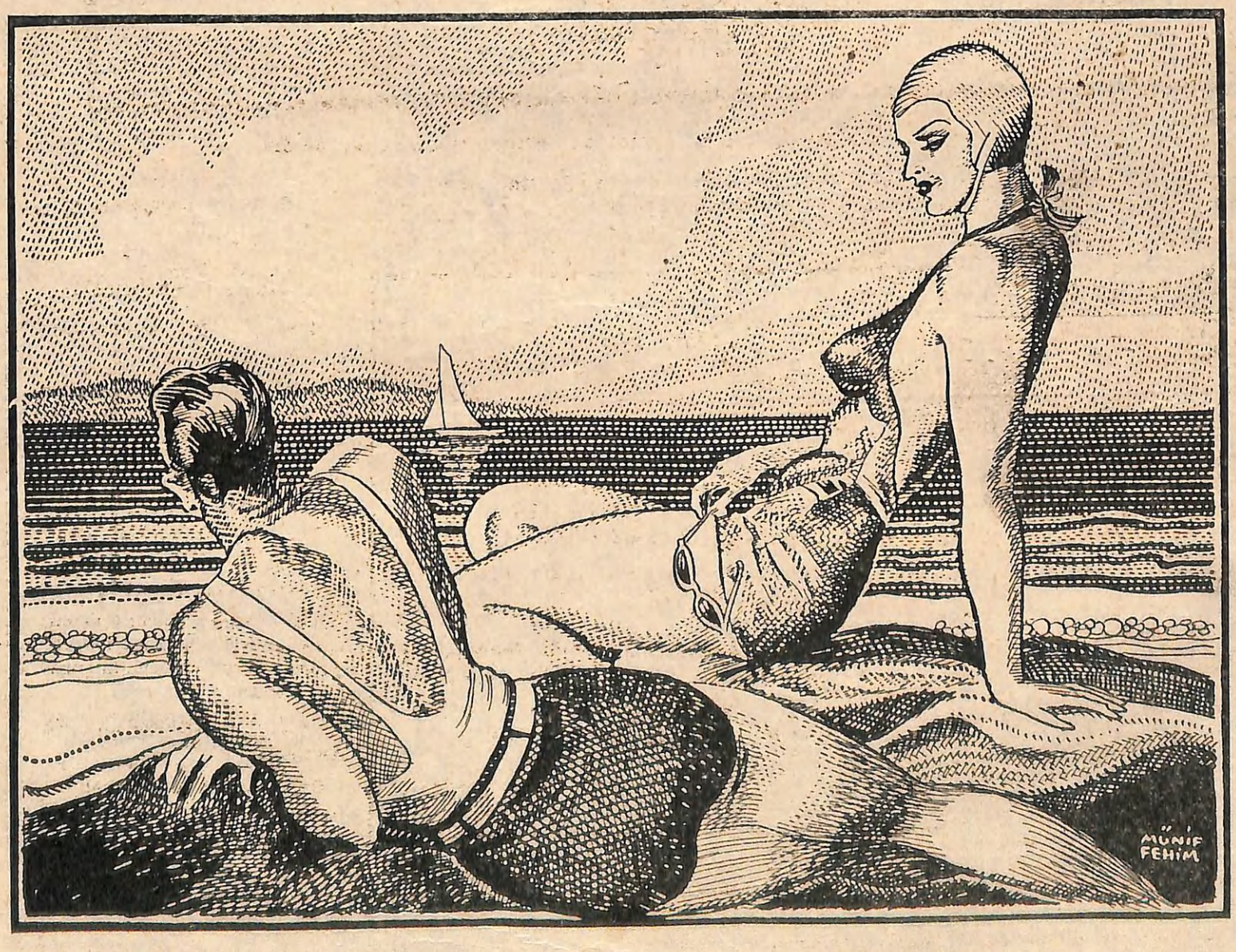

Erkek — Deniz ve plâj yüzünden başıma büyük şeyler geldi...

Kadın — Ya.. Halbuki hiç biri de gözükmüyor!.

— *Akşam, bıçağını al, bize gel.. Bir kadın gelecek, eğleniriz!.*

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

FATOŞLAR VE FETİŞLER

Düşüncelerini kendilerine saklayamayıp etrafa yaymak zorunda olan biz yazıcılar, gerçekten tecellisiz kimseleriz.

Taksiye bindiğimden bahseden bir yazımda, şoförün başı ucunda sallanan, mavi boncuklu bir mikifareye «nazarlık» dediğim için, genç bir kadın okuyucudan azar işittim. Üşenmeden mektup yazmış, beni bir güzel haşlamış. «Ona (nazarlık) denmez, (Fetiş) denir, bilmiyorsanız öğreteyim» diyor.

Nasıl bilmem a efendim! Bilirim elbette. Hem yalnız, nazarlığın şimdiki adı Fetiş olduğunu değil, ben daha neleri bilirim. Bakın sayayım size:

Meselâ, eskiden yıkanmak dediğimiz şeyin adı, çimdi «banyo almak» olduğunu bilirim.

Tatar böreğinin mahalle karılarına lâyık bayağı bir yemek olduğunu, fakat biçimi de, pişmesi de onun tıpkısı olan ravyoli isimli İtalyan hamurunun son derece kibar sofralara lâyık olduğunu bilirim.

Dansa davet edilen bayanın daveti «red» etmesini, mutlaka röfüze tâbiriyle ifade etmek şart olduğunu bilirim.

Bütün bunları benim kadar sizin de bildiğinizi, amma, «nazarlığa» yine de «Fetiş» demekten zevk aldığınızı bilirim.

Haklısınız. Nuriyelerin Nonoş, Fatmaların Fatoş olduğu devirde, nazarlıklar, elbette Fetiş olur.

AÇILAN KUTU

Son aylarda, caddeleri dolduran lüks otomobillere imrenmemek kabil değil. İç açıcı, pırıl pırıl, mavili, kırmızılı, lâcivertli, grili cici bici şeyler. Böyle bir arabaya sahip olmak, muhakkak ki pek zevkli bir şey olsa gerek.

Gel gelelim, çoğu kimsenin ağzının tadı kaçtı. Senihi Yürüten, kutunun kapağını araladım, diyor. İfadesine bakılırsa, yakında ardına kadar da açacak galiba.

Bu cici otomobillerin bazan ikisi üçü, arka arkaya, olanca hızıyle geçerken bakıyordum da, bir şeker külâhından dökülmüş şeffaf akideler yerde yuvarlanıyormuş gibi bir manzara tahayyül ediyordum.

Görüşüm doğru imiş meğer, otomobil tevziatı, mevlût şekeri dağıtılır gibi yapılmış. Hak sahipleri, beri yanda melûl melûl beklerken, sağ eliyle aldığı külâhı cebine saklayan arsız mahalle çocuğunun, sol eliyle bir külâh mevlût şekeri daha koparışı gibi bir şey.

Birkaç gündenberi, rengârenk, pırıl pırıl yeni otomobilleri, Senihi Yürüten'in araladığı kutudan dökülmüş bozuk akide şekerleri gibi görmeğe başladım.

GEÇİNDEN VERSİN:

Yeni otomobillerin lâfı açılınca, aklıma geldi.

Çayır Cayır tevziat yapıldığı günlerdeydi. Bir arkadaşım «ayakkabı alacağım, beraber gel de fikir verirsin» dedi. Beyoğlunun büyük kundura mağazalarından biri. Arkadaşım, kundura provası yaparken, konuşkan bir adam olan mağaza sahibi, habire anlatıyor. Dereden, tepeden. Lâf, lüks otomobillere geldi. Bizim arkadaş, meşhur züğürtlerdendir, ama pek kalantor giyinir. Mağaza sahibi, iki aydır, ısmarladığı otomobilin hâlâ gelmediğinden yana yakıla dem vuruyordu. Arkadaşım, biçareyi teselli etmek lüzumunu duydu:

— İnşallah, yakında gelir artık, dedi.

Adamcağız, üzgün üzgün:

— İnşallah, diye cevap verdi. Tabiî sizin de siparişiniz vardır.

Bizimki, hiç bozmadı:

— Tabiî, dedi.. Ama, benimkinin zamanı belli değil.

— İnşallah o da yakında gelir.

— Yoo, Allah geçinden versin.

Mağaza sahibi birdenbire kavrayamadı, arkadaşım izah etmeğe mecbur oldu:

— Benimki tek kişilik, birinci sınıf, azizim. Hem, içinde uzun oturulur cinsinden. Çok rahattır, ama, acelem yok, bekliyebilirim.

ATOMDAN ŞİFA:

Şu beşeriyet ne acınacak hale geldi, Yarabbi!

Avrupalı, büyük bir âlimin yazısını okudum. Ne diyor, daha doğrusu, ne demek istiyor, biliyor musunuz? Japonya'nın beyninde patlayıp koskoca şehirleri hallaç pamuk atar gibi alan talan eden atom bombası, dünyanın ve beşer neslinin istikbali bakımından bir müjde imiş!.

Evvelâ, malûm ola ki bu atom beliyyesinin asıl tesiri patladığı zamanki marifetleri değil, dört beş sene sonra meydana çıkan hünerleri imiş.

Şirin bir fıkradır: Hırsızın biri eline bir destere almış, bir kuyumcu dükkânının önüne çömelmiş, kepenge takılı asma kilidi habire testerelermiş. Sokak tenha, vakit gece, testere demire sürttükçe çıkan gıcırtı kulakları tırmalıyor. Âşık öyle dalmış ki, yan sokaktan gürültüyü duyup gelen bekçinin, tepesinde bittiğini görmemiş bile. Bir aralık, bekçi, omuzuna dokununca afallamış. Bekçi sormuş:

— Ne yapıyorsun burada?

— Keman çalıyorum.

— İyi ama, kemanın sesi çıkmıyor ki!.

— Bu keman senin bildiğin kemanlardan değil. Sesi yarın sabah çıkar!

Çömezin Röportajları:

51

Çömez Bilmediklerini Öğreniyor !

I

O

Çizen: RAMİZ

Çömez — İnsaf nedir?
— Biz esnafız bayım, onu hiç bilmeyiz!

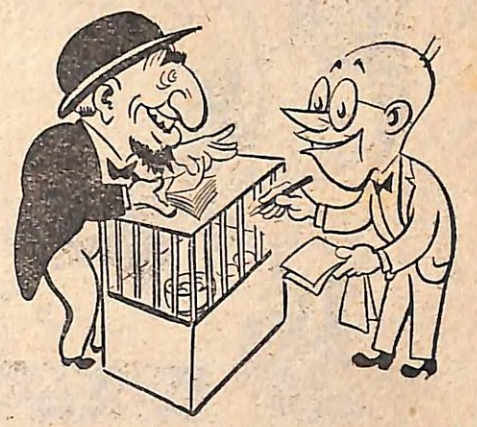

Çömez — Para nedir?
— Dünyaya yeni bir din getiren sahte peygamberin ismidir!

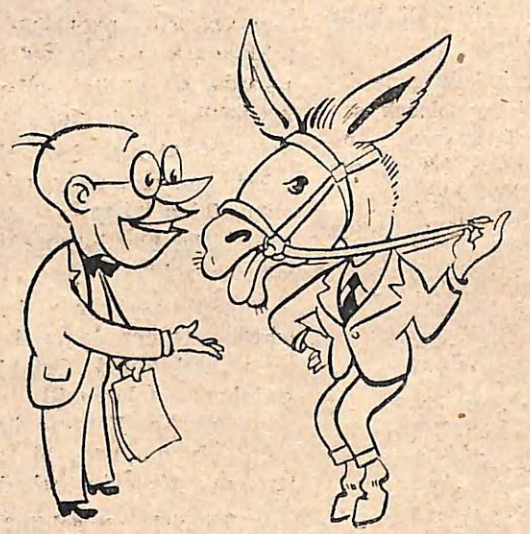

Çömez — Dizgin nedir?
— Bizim gibi münasiplerin ağzına takılan nesne!

Çömez — Sarhoş kime derler?
— Dünyanın gidişine ayak uyduranlara!

Çömez — Dalkavuk kimdir?
— Salladığı kavuğu hazineye daldırıp para ile doldurandır!

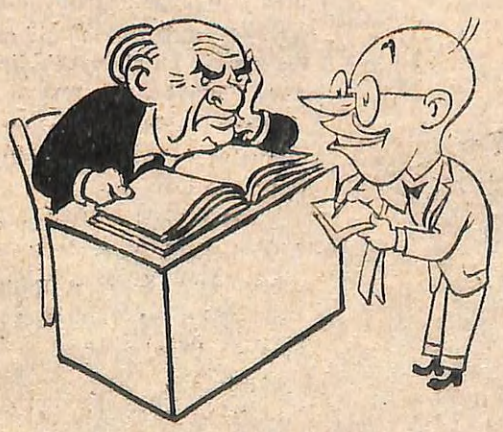

Çömez — Cahil kime denir?
— Âlim görünmesini bilmiyenlere!.

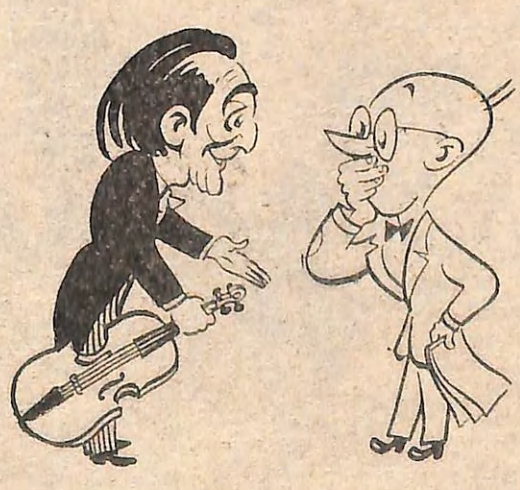

Çömez — Çalmak nedir?
— Musikişinaslardan maada bir çok insanların bildiği bir sanattır!.

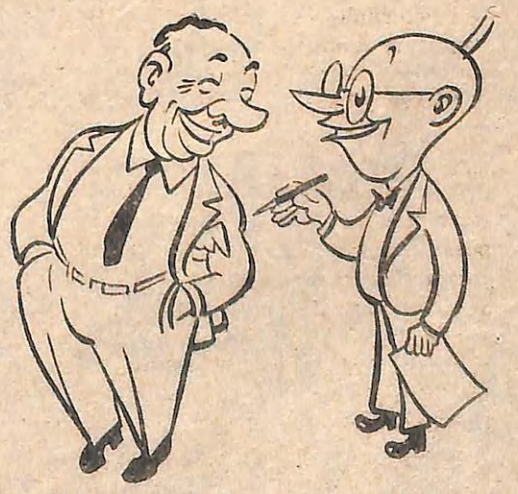

Çömez — Dalâverenin mânası nedir?
— (Dirayet) in türkçesidir!.

Hikâye

Ayran !..

Yazan:
ÇALÇENE

Güneş, kel dağların başına konmuş bir taç gibi sap sarıydı. Bu sıcak Temmuz gününde serin bir ağaç altı bulmak bile imkânsızdı. Otlar sararmış, her taraf kavurucu sıcağın altında sapsarı olmuştu.

Hüseyin, ahırın üstündeki tek odalarına sığınmış, bir tek şilteden ibaret olan mobilyalarının üzerine bağdaş kurmuştu. Düşünüyordu: hayatı kazanmak ne müşkül şeydi. Eğer, koyunlar gelecek sene de ümit ettiği kadar yavrulamazlarsa mahvolması işten bile değildi. Genç, güzel, körpe karısı Emine tasasız bir halde, aşağıda türkü söylüyordu:

Fincanı taştan oyarlar anam
İçine bâde koyarlar..

Hüseyin, onun bu umursamazlığına daima içerler, fakat uysal bir adam olduğu için sesini çıkarmaz, kendi kendine:

— Kadın değil mi? Ona her şey vızgelir.

Derdi.

Karısını çok severdi. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, Emine sevilmiyecek gibi de değildi. Henüz on dört yaşındayken güzelliği yalnız köyde değil, kasabada bile ün vermişti. Kabadayı geçinen kaç kişi, güzel Emineyi kaçırmağa teşebbüs etmiş amma, babası Mahmut ağa, her seferinde de meseleyi öğrenmiş ve kaçırma teşebbüsünde bulunmak istiyenlerin karşısına dikilmiş, gözlerini devire devire:

— Bana bak, demişti. Bana adla, sanla katil Mahmut derler, adamın karnını deştiğim gibi barsaklarını tarlaya gübre yaparım. Benim şuncacık kızımdan ne istiyorsun. O, ancak helâl süt emmiş birisiyle, namusiyle evlenecektir. Anladın mı? Haydi kısmetini başka yerde ara da benim başımı da derde sokma!

Mahmut ağadan korkmamak da kabil değildi. Yaşıtları, onun söyle saldırmayı çekmesiyle on kişinin arasına dalmasının bir olduğunu ve hepsini de bir çırpıda yere serdiğini bir masal, bir efsane gibi anlatırlardı.

Mahmut ağa, on altı yaşına kadar kızını iyice korumuş, on altıncı yaşında da büyük bir sürü sahibi, tarla sahibi olan Hüseyinle evlendirmişti. Hüseyin namuslu, şerefli bir gençti. Emineye lâyık bir kocaydı. Gel gör ki: evlendikten sonra zavallının işleri ters, pürs oldu; tarlası, evi bu uğurda gitti, yalnız kala kala sürüsü elinde kaldı. Şimdi, bütün ümidi ondaydı. Eğer gelecek sene, koyunlar arzu ettiği gibi doğuracak olurlarsa, bütün ziyanlarını karşılayabilecekti.

Bu sebeple Hüseyin, gayet tutumlu bir hayat yaşıyor, biricik karısı Emineye:

— *Yalova kaplıcalarında bir şifa suyu bulunmuş, onun için kraliçe seçilecekmiş..*

— *Müsabakaya girecek kralieçler için de bir şirinlik suyu bulsalar bari!*

— İşler düzelsin de, diyordu. Kasabaya yerleşiriz.

Emine, sevinç içinde kalıyor:

— Sahi mi, diyordu. Demek ben de bir gün şehirliler gibi yaşayabileceğim, öyle mi?

Biraz evvel de Emineye ayni şeyleri söylemişti. Şimdi onun kıvrak ve tatlı sesiyle söylediği şarkıyı dinlerken, şöyle düşünüyordu:

— Zavallı Eminecik gene ümide düştü. Fakat, gelecek sene koyunlar doğurmazsa, yandığımızın resmidir. Bunu, bir türlü hatırına getirmiyor.

Sıcaktan her tarafı uyuşmuş gibiydi, şilteye uzandı ve düşüne düşüne derin bir uykuya daldı.

★

— Hüseyin, Hüseyin, öldün mü yahu?

Birden yerinden sıçradı:

— Ne o, korktun mu?

Gelen, civar köylerden bir çocukluk arkadaşıydı. Bir sene oluyordu ki yüzünü görmemişti. Gözlerini uğuşturdu:

— O! Ahmet, dedi. Hoş gelmişsin, ne var, ne yok bakalım, anan, falan iyi mi?

— İyiler hamdolsun. Sende ne var, ne yok?

Ahmetle beraber, evden dışarı çıktılar. Güneş, karşı dağın arkasına çekilmişti. Ortalık biraz serinlemiş, tahammül edilecek gibi olmuştu. Kapının önündeki söğüt ağacına genç bir at bağlanmıştı. Hüseyin, arkadaşına:

— Beygirle mi geldin?

Diye sordu. O:

— Elbette ya, dedi. On saatlik yol çarıkla tepilmez ya!

Hüseyin, bu lâflardan bazı mânalar çıkardı:

— Demek, dedi. İşler yolunda. Kazancın arttı öyleyse.

Ahmet gülümsedi:

— Öyle oldu, dedi. Zahirecilik epey para getiriyor. Dün de kasabaya gitmiştim. biraz rakı aldım. Bugün için kendi kendime:

— Haydi Hüseyine gideyim de, bu şiseyi beraber çekelim, dedim. Fena mı yaptım?

Hüseyin adamakıllı memnun olmuştu. Arkadaşının sırtını okşadı:

— Hakikatli adamsındır be Ahmet, dedi. Var ol!.

Yanlarına sokulan Emine:

— Hayır ola? dedi. Pek sevinmişe benziyorsun.

Hüseyin:

— Karı, dedi. Ahmet rakı getirmiş, şöyle bir neşeleneyim bakalım. Haylıdır içtiğim yoktu. Sen de bize biraz meze hazırla.

Emine, sofrayı hazırlarken, Ahmet de beygirin heybesinden

kiloluk rakı şişesini çıkardı, tekrar tek odalı eve girdiler.

Geç vakte kadar yediler, içtiler. Ahmet, kafayı tütsüledikçe, durmadan şarkı söyleyen güzel Emineden gözlerini ayırmıyordu. Hani, Emine de Ahmede göz süzmüyor değildi.

Gece yarısına doğru, şişe bitti. Hüseyin adamakıllı sarhoş olmuştu. Ahmet bir aralık:

— Of anam, diye göğsünü yumrukladı. Yanıyorum be. Biraz ayran yok mu?

Emine fırladı, küçük tasta kalan yoğurdu ayran yaptı, bakraca doldurdu. Ahmede uzatırken:

— Hüseyin, dedi. Başka yoğurt kalmamış haberin olsun.

Bakracı kapan Ahmet, lıkır lıkır içerken, Hüseyin onu kolundan tuttu:

— Yarısını bırak, dedi. Geceleyin belki ben de susarım. Başka yoğurt yokmuş.

Ahmet, yarım bakraç ayranı Hüseyine verdi, o da onu, duvardaki çiviye astı.

Yatma saati gelmişti. Ahmet gitmeğe hazırlanıyordu. Hüseyin:

— Canım, dedi. Gecenin bu vaktinde, sarhoş kafayla yola çıkılır mı? Sen yabancı mısın, bu gece burada kal. Vakıa bir tek yatağımız var amma, olsun, askervari hepimiz sıralanırız.

Bu teklif karşısında Ahmedin gözleri parladığını Emine hissetti. O da sevinmişti.

Hüseyin, yatağın ortasına, Emineyle Ahmet de sağ ve sol tarafına geçtiler. On dakika sonra, Hüseyin horuldamağa başladı. Eminenin gözüne uyku girmiyordu. Her halde Ahmet de uyuyamıyordu ki, sık sık ohlayıp pohluyordu.

Bir aralık Emine, şeytanca bir şey düşündü. Hüseyini uyandırmak, ahıra göndermek, o gelinceye kadar da...

Birden kocasını dürttü, gözlerini açan Hüseyine:

— Ahırdan tuhaf sesler geliyor, dedi. Sakın hırsız girmesin.

Hüseyin, birden doğruldu, sağında yatan Ahmede baktı; sanki o, derin bir uykunun içindeydi. Usulca ayağa kalktı, odadan dışarı çıktı, merdiveni indi Ahmet gözlerini açmış, Emineye bakıyordu. O, hiç bir şey söylemeden bir müddet bekledi. Ahmet, hareketsizdi. Fıkırdadı, gözlerini süzdü, mırıldandı:

— Hadisene Ahmet!..

Ahmet doğruldu, hafif bir sesle:

— Kocan çabuk gelmez mi?

Diye sordu. Emine, gene kırıttı:

— Evet, dedi. Çabuk gelmez.

Ahmet, hemen ayağa fırladı, duvara koştu, yatmazdan evvel Hüseyinin çiviye taktığı bakracı kaptığı gibi, ayranı lıkır lıkır içmeğe başladı...

Şüphe

Sevgilisi, yeni başlayan devri-âlem tayyare seferleriyle dünyayı dolaşmıya çıkıyordu.

Kadın:

— Ah! Yavrum! diye ağlamağa başladı. Bu bir hafta içinde beni unutursun sen!

— Unutmam, sevgilim!

— Söz veriyor musun? Meselâ, her indiğin yerden bana bir mektup atmayı vadeder misin?

Adam düşünceli bir tavır aldı:

— Doğru söyle, canım: Sahiden beni seviyor musun, Yoksa posta pulu mu biriktiriyorsun?

Bilinmez ki!

İstanbul Defterdarlığı muhasebe müdürü Tevfik Demiroğlu, pazar günü, Erenköyündeki bir akbabını ziyarete gitmişti. Fakat daha kapıya gelir gelmez, içeriden büyük bir köpek fırlayıp avaz avaz haykırmağa başladı. Bunun üzerine misafir, içeriye seslendi. Ev sahibi pencereye koştu:

— Korkma, birader, dedi. Bilirsin ki havlayan köpek ısırmaz.

Tevfik Demiroğlu gülümsedi:

— Evet, dedi. Onu bilirim ama, ya havlamaktan vazgeçerse diye korkuyorum.

Kusuruna bakılmaz!

Salamon - Allah kimseye vermesin - tehlikeli bir hastalığa tutulmuştu. Doktor: «Ameliyat!» dedi. Salamon düşündü, taşındı, hayatının ameliyat ücretinden daha fazla değerde olduğunu hesapladı ve neşter altına yatmaya razı oldu.

Fakat korkuyordu da. Hastahaneye titreye titreye gitti. Kendisini soydular ve hayli zamandanberi vücudü su yüzü görmediği için, yıkanmasına lüzum gördüler.

Salamon pek alışık olmadığı bu şeye de boynunu bükerek razı oldu. Fakat banyodan çıktığı zaman yüzü gülüyor:

— Ameliyat dedikleri şeyin, diyordu. Bu kadar kolay bir şey olduğunu hiç zannetmiyordum.

Adam olacak çocuk...

Reşat Nuri Güntekin'in bir arkadaşı yeni baba olmuş, sevincinden yerinde duramıyor, her gün gazetede arkadaşlarına çocuğuna dair bir çok şeyler anlatıyordu.

Bir gün, yüzündeki çizikleri, yaraları göstererek:

— Bakın, dedi, bunları hep benim küçük yaramaz yaptı. Yüzümü, gözümü tırmalıyor, saçımı, başımı yoluyor.

Arkadaşlarından biri:

— Kız mı, erkek mi? diye sordu.

Reşat Nuri Güntekin söze karıştı:

— Sormağa hâcet var mı? dedi. Tabiî kız.

Tehlikeli mıntaka

Bir otomobil kazası geçirmiş, alnından hafifçe yaralanmıştı. Arkadaşlarından biri, doktora gitmiye bile lüzum olmadığını söyledi:

— Biraz konyakla yıkayıp oğ, derhal geçer, diye bir tavsiyede bulundu.

Bir kaç gün sonra karşılaştıkları zaman, kazazedenin alnındaki yara hâlâ duruyordu. Arkadaşı:

— Dediğimi yapmamışsın galiba? diye sordu.

Öteki boynunu bükerek cevap verdi:

— Ne yapalım, birader, konyak bardağını bir türlü ağzımdan yukarı götüremiyorum ki!.

Toptan hesap

Kocası dışı sirke, içi bal gibi bir adamdı: Karısının yaramazlıklarına kızar, bağırır, ateş püskürür. Fakat biraz sonra susar, gülümser, şeker kesilirdi. Bunun için, karısının, sadece,

— Affedersin, kocacığım, demesi kâfi idi.

Kadın bir gün yine, kocasının hoşuna gitmiyecek bir şey yapmıştı. Af dilemek için kocasının yanına geldi.

Adam:

— Ne yüzle? diye bağırdı. Sen daha, dünkü kabahatin için af dilemedin...

O zaman, kadın, kocasının boynuna sarıldı:

— O halde, kocacığım, dünkü, bugünkü ve yarınki kabahatlerim için senden af diliyorum.

İlmi bir görüş

Profesör Salih Murat, bir akşam, masasının başında ilmî bir mesele üzerinde çalıştıktan sonra, elektriği söndürmüş, koltuğuna yaslanarak dinlenmiye başlamıştı.

Karısı dışarıdan seslendi:

— Uyuyacak mısın? Kapıyı kapayayım mı?

Profesör:

— Hayır, dedi. Kapı açık dursun.

— Niçin? İçeriye ışık girsin diye mi?

— Hayır, karanlık dışarı çıksın diye.

Parası senden...

Roman yazmağa heveslenen kadınlardan biriydi. Kocasının hesap defterinin boş sayfalarını yırtarak, eline de yine onun dolma kalemini alarak işe koyuldu. Fakat, aksilik bu ya, kalem düştü, kırıldı.

Adam müthiş kızmıştı:

— Şimdi ne yapacağım ben? diye söyleniyordu.

Karısı gülümseyerek:

— Merak etme, kocacığım, sana yenisini alırım, dedi.

— Yenisini mi alırsın? Nasıl alırsın? Paran yok ki?

Kadın derhal cevap verdi:

— Artık parayı da sen verirsin, canım!

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

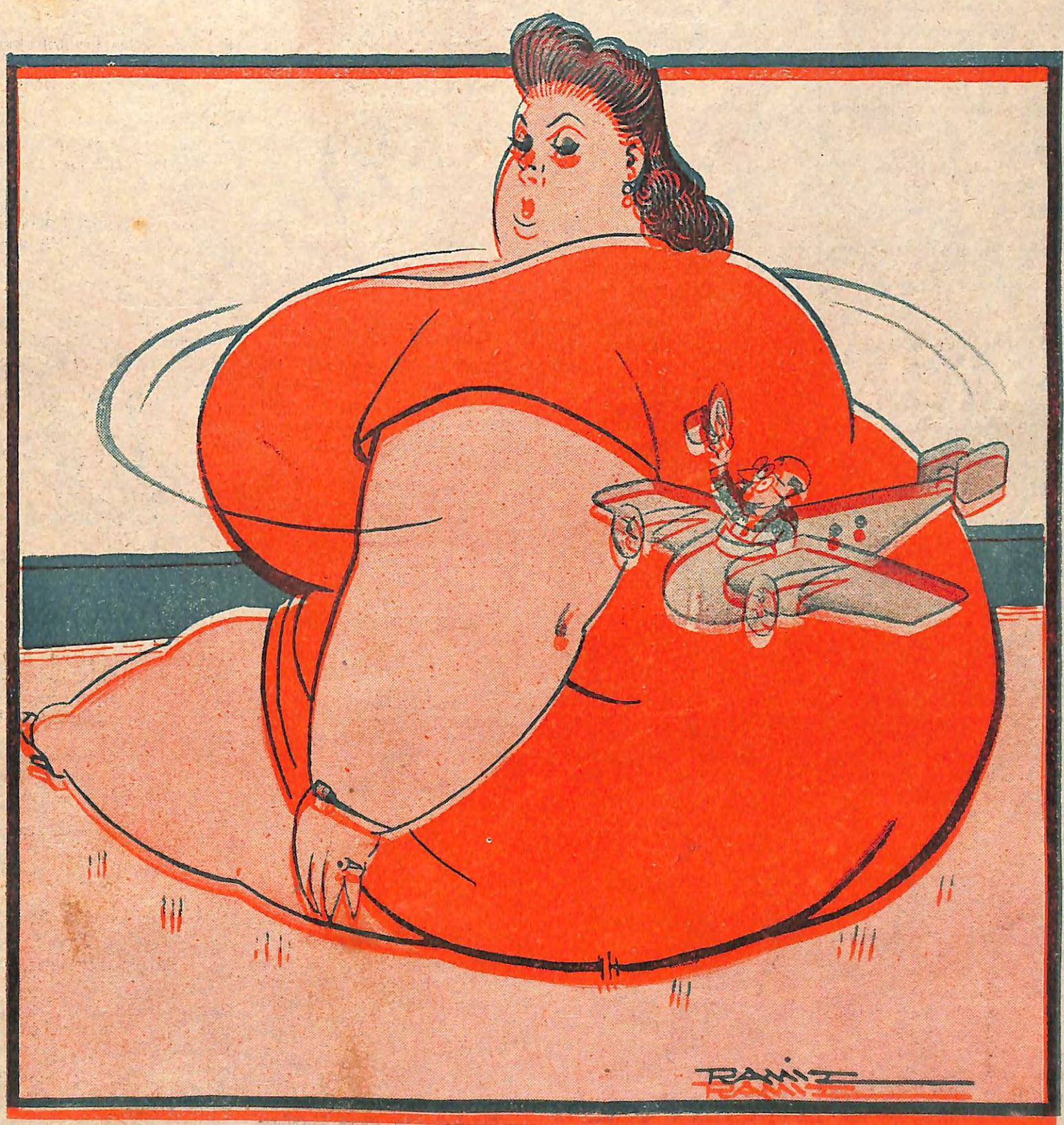

TOMBUL TEYZE DE BİR ÂLEMDİR..

Tombul Teyze — Sinek mi bu vızıldayan?
Sıska Dayı — Hayır karıcığım, ben devri âlem seyahati yapıyorum!

T. T. POSTASI

Son Telgraf gazetesinin 24 Haziran tarihli nüshasından:

«Ankara 23 (Telefonla) — Fevkalâde şişmanlığı dolayısiyle Tombul Teyze diye anılan Ankara Belediye Encümeni daktilolarından Nezihe Akıncı'nın irtikâptan duruşmasına millî korunma mahkemesinde devam edilmiş ve duruşma sonunda Nezihe bir sene hapis ve altı ay memuriyetten mahrumiyete mahkûm edilmiştir.»

İZAH — Sayın okuyucular, ötede beride sahtelerim çıktığını haber alıyorum. Gerek hayatta, gerek mecmua sahifelerinde gördüğünüz taklitlerimden sakınmanız kendi menfaatiniz icabındandır. Aldanmamak için daima alâmeti farikaya dikkat ediniz.

Tombul Teyze